

## Arrest

nr. 285 918 van 9 maart 2023  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. DELHEZ  
Avenue de Fidevoye 9  
5530 YVOIR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 20 februari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 februari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 maart 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat S. DELHEZ en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Algerijnse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1988.

In 2020 komt de verzoekende partij toe in het Rijk. Zij dient op 11 januari 2023 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 8 februari 2023 wordt de verzoekende partij gehoord door een protection officer van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 9 februari 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing:

## **A. Feitenrelaas**

*U verklaarde de Algerijnse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit de stad Relizane. In 2016 besliste u om kledij de verhandelen tussen Istanbul en Algerije. U leende hiervoor 20000 euro van uw schoonbroer en enkele vrienden en kennissen en u trok naar Turkije. Toen bleek dat de zaken niet liepen zoals u verwachtte gebruikte u de rest van het geld dat u geleend had om van te leven en reisde u naar Griekenland.*

*U diende in Griekenland een verzoek om internationale bescherming in op 13 februari 2018 en werd geweigerd. U reisde verder door Europa en diende op 19 december 2019 in Roemenië een verzoek om internationale bescherming in, dat ook werd geweigerd. Daarna reisde u door naar Oostenrijk waar u op 13 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende. U wachtte niet op het resultaat van uw verzoek en reisde door. Op 10 juni 2020 diende u in Nederland een verzoek om internationale bescherming in. U wachtte niet op een antwoord en reisde door. U kwam in 2020 aan in België. U werd in de jaren 2020, 2021 en 2022 meerdere keren gecontroleerd door de Belgische autoriteiten naar aanleiding van onder meer diefstal, sturen zonder inschrijving of verzekering en illegaal verblijf. Op 29 april 2022 werd u overgebracht naar een gesloten centrum. Uw repatriëring was voorzien op 17 februari 2023, maar werd uitgesteld omdat u op 11 januari 2023 een verzoek om internationale bescherming indiende.*

*Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u een kopie van uw identiteitskaart neer.*

## **B. Motivering**

*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.*

*Het feit dat u slechts een verzoek hebt ingediend om de uitvoering van een eerdere of op handen zijnde beslissing die tot uw teruggrijping of verwijdering zou leiden, uit te stellen of te verijdelen, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.*

*Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken.*

*Vooreerst blijkt uit uw verklaringen dat u bijna twee jaar in België verbleef voor u een verzoek om internationale bescherming indiende (verklaring DVZ, vraag 42). Gevraagd waarom u niet eerder een verzoek om internationale bescherming indiende, antwoordde u dat u dacht om eerst geld te verdienen om uw schuldeisers terug te betalen.*

*Uit uw verklaringen blijkt echter dat het niet mogelijk was voor u om geld te verdienen om op te sturen en dat u dat ook nooit probeerde (CGVS, p. 10). Dit verklaart niet waarom u laattijdig een verzoek indiende. De door u aangemeten houding getuigt dan ook geenszins van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging volgens de criteria van de Conventie van Genève of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming, waarbij er redelijkerwijs mag verwacht worden dat er zo spoedig mogelijk een verzoek om internationale bescherming wordt ingediend bij de bevoegde instanties. U verklaarde immers nog dat u geen verzoek om internationale bescherming zou ingediend hebben als u niet opgesloten zou zijn (CGVS, p. 11).*

*Verder moet worden opgemerkt dat u op 10 mei 2022 twee documenten ondertekende waaruit blijkt dat u afstand wilde doen van uw verzoek om internationale bescherming en dat u terug wilde gaan naar Algerije (renonciation demande d'asile en déclaration de départ). Toen met deze documenten geconfronteerd werd, antwoordde u dat u wilde terugkeren maar dat u van gedacht veranderde toen u*

*hoorde dat uw schuldeisers u zoeken (CGVS, p. 10). Dit antwoord klaart niet uit waarom u in 2022 wilde terugkeren naar Algerije, u zou immers sinds 2016 bedreigd en gezocht worden door uw schuldeisers (CGVS, p. 9). Ook dit element ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.*

*U diende in Griekenland, Roemenië, Oostenrijk en Nederland een verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde hierover dat u nooit eerder de waarheid vertelde over uw asielmotieven (CGVS, p. 11). Bovendien verklaarde u dat u in Griekenland een andere naam en de Syrische nationaliteit opgaf (CGVS, p. 5). Dat u trachtte de asielinstanties van deze verschillende Europese landen te misleiden over uw asielmotieven en kernelementen van uw identiteit, namelijk uw naam en nationaliteit, doet in ernstige mate afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid. In Oostenrijk en Nederland wachtte u niet op het resultaat van uw verzoek om internationale bescherming (CGVS, p. 6). Ook dit gebrek aan interesse wijst geenszins op een nood aan internationale bescherming.*

*U verklaarde dat u bij terugkeer naar Algerije problemen zou hebben omdat u in 2016 geld leende van familieleden en vrienden en dat u dat geld niet kan terugbetalen. U verklaarde dat u door uw schuldeisers gedood zal worden (CGVS, p. 8). U*

*U verklaarde dat u vooral geld leende van uw schoonbroer (CGVS, p. 8). Toch heeft u nog steeds contact met uw familie en dan vooral met uw zus (CGVS, p. 7). Het is niet aannemelijk dat uw schoonbroer u zou willen doden omwille van een geldkwestie en dat uw zus nog steeds contact met u onderhoudt. Toen u met deze onaannemelijkheid geconfronteerd werd, antwoordde u dat ze uw zus is (CGVS, p. 10). Dit antwoord klaart niet uit waarom u nog steeds contact heeft met uw familie. Ze zijn immers degenen die u zouden willen doden (vragenlijst CGVS, vraag 5). Daarnaast moet worden opgemerkt dat u bedreigd werd tussen 2016 en 2018 en dat u nadien niet meer gecontacteerd werd door uw schuldeisers (CGVS, p. 9). Dat uw schuldeisers u zo lang met rust laten is niet aannemelijk. Bovendien is de bewering dat u bij terugkeer gedood zou worden louter hypothetisch en niet gestaafd door concrete gebeurtenissen of documenten. Ook deze elementen zetten de geloofwaardigheid van uw asielmotieven op de helling.*

*U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn dan ook geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.*

*Het document dat u neerlegt, de kopie van uw identiteitskaart, kan hoogstens uw verklaringen over uw identiteit en nationaliteit ondersteunen. Deze elementen staan hier echter niet ter discussie.*

### **C. Conclusie**

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“*

## **2. Over de gegrondheid van het beroep**

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A, §2 van Het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, BS 4 oktober 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de “*beginnselen van nauwkeurigheid, voorzorg en behoorlijk bestuur.*”

De verzoekende partij erkent dat haar vrees voor vervolging gebaseerd is op de schulden die zij bij familieleden, vrienden en zelfs eenvoudige kennissen heeft. De verzoekende partij stelt dat zij niet onmiddellijk een verzoek om internationale bescherming ingediend heeft, daar ze gewerkt heeft in de hoop om voldoende geld in te zamelen om haar schulden af te betalen. Doordat ze in een centrum opgesloten is sinds tien maanden kan ze niet meer werken en is de kans reëel dat ze naar haar land van herkomst teruggestuurd wordt. De verzoekende partij meent dat het tijdsverloop tussen haar aankomst in België en de indiening van haar verzoek om internationale bescherming geen argument mag zijn. Het gegeven dat zij een document heeft ondertekend waarin ze afziet van haar verzoek om

internationale bescherming is niet relevant om tot de ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas te besluiten. Ze wijst erop dat haar zus haar uitdrukkelijk heeft gezegd dat haar schuldeisers nog naar haar op zoek zijn. Ze zouden haar opwachten bij aankomst in Algerije. Deze informatie heeft ze gedurende haar vasthouding vernomen. Deze gegevens rechtvaardigen het indienen van een verzoek om internationale bescherming. Ze beklemtoont dat ze reeds in 2018 met de dood werd bedreigd en verwijst naar haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud. Het betroffen doodsb bedreigingen die veelvuldig voortkwamen. Het is inderdaad zo dat de laatste bedreigingen geuit werden in 2018, maar dat de naderende terugkeer naar Algerije opnieuw wrevel opwekt en haar zus haar gewezen heeft op de dramatische gevolgen van een terugkeer.

Ze vervolgt in een tweede onderdeel van haar middel dat ze gedurende haar verblijf in België niet voldoende geld verzameld heeft om haar schulden af te betalen. Het is voor een illegaal verblijvende vreemdeling bijzonder moeilijk om een inkomen te verwerven. Ze benadrukt dat ze het bedrag van haar schuld vermeld heeft, de oorzaak ervan evenals de personen aan wie het geld verschuldigd was. Ze meent dat ze voldoende nauwkeurige verklaringen afgelegd heeft die bijdragen tot de geloofwaardigheid van haar relaas. Aldus heeft zij het bestaan van een vrees voor vervolging aannemelijk gemaakt. Ze vervolgt dat ze een goeie band heeft met haar zus, en zij een natuurlijke genegenheid voor haar behoudt. Alhoewel de verzoekende partij schulden heeft bij de echtgenoot van haar zus, wenst haar zus niet dat haar man de verzoekende partij aanvalt. Daarom dat ze ook haar broer wenst te beschermen. Ondertussen hebben ze al een maand geen contact meer gehad.

In een derde onderdeel van haar middel betoogt de verzoekende partij dat ze sinds zeven jaar niet meer teruggekeerd is naar Algerije. Volgens haar behoort ze, met verwijzing naar de UNHCR procedurerichtlijnen, tot een sociale groep. Bovendien kan ze ook niet rekenen op overheidsbescherming in Algerije. De politie kan in Algerije daden van marteling of geweld plegen zonder dat de gerechtelijke autoriteiten reageren of de politie ondervragen. Ook is er sprake van willekeurige detenties en worden de rechten van verdediging niet gerespecteerd. In haar verzoekschrift brengt ze hieromtrent verschillende citaten aan.

Tot slot stelt de verzoekende partij dat zij in casu haar echte naam, identiteit en exacte nationaliteit kenbaar gemaakt heeft. Bovendien heeft ze nooit verzwegen dat ze in andere lidstaten een verzoek om internationale bescherming ingediend heeft en erkend heeft dat zij voor de andere asielinstanties zo maar iets verteld heeft.

3. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

#### 4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1. De vrees voor vervolging van de verzoekende partij bij een terugkeer naar Algerije steunt op het gegeven dat zij in 2016 geld geleend heeft bij vrienden en familie, maar dit geld nog niet terugbetaald heeft waardoor ze vreest door hen gedood te worden. Daar ze haar ook reeds bedreigd hebben. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partij verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

4.2. De verzoekende partij legt een kopie van haar identiteitskaart voor. Dit document heeft betrekking op identiteitsgegevens die *in casu* niet betwist worden.

4.3. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

*“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”*

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon “die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het

*land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."*

4.4. De verzoekende partij dient om de vluchtelingenstatus toegekend te krijgen overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aan te tonen dat zij wordt vervolgd omwille van één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bepaalde gronden, te weten haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of haar politieke overtuiging.

De door de verzoekende partij beschreven moeilijkheden en vluchtmotieven, meer bepaald de voorgehouden bedreigingen door familie en vrienden daar ze het geleend bedrag niet terugbetaald heeft, houden geen verband met één van de voormelde criteria en kunnen bijgevolg niet worden aanzien als 'vervolgung' in de zin van het Verdrag van Genève.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

## 5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

### 5.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*"§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.*

*§ 2 Ernstige schade bestaat uit:*

*a) doodstraf of executie; of,*

*b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*

*c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."*

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een "reëel risico" loopt. Het begrip "reëel risico" wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip "ernstige schade" door drie onderscheiden situaties te voorzien.

5.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zouden hebben aan subsidiaire bescherming.

5.3.1. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Toen het zich uitsprak over de draagwijdte van artikel 15, sub b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, sub b) van de richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt, oordeelde het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) dat "(d)e (...) termen "foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker", betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade" (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 32).

In hetzelfde arrest geeft het HvJ aan dat *“(h)et in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht (...) deel uit(maakt) van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd.”* (Ibid., § 28). Uit een later arrest van het HvJ vloeit echter voort dat het toepassingsgebied van artikel 15, sub b) van de richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM). Zo stelt het HvJ: *“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”* Gelet op een en ander moet artikel 15, sub b, van richtlijn 2004/83 aldus worden uitgelegd dat de daarin omschreven ernstige schade niet ziet op een situatie waarin onmenselijke of vernederende behandelingen, zoals die welke zijn bedoeld in de in het hoofdgeding aan de orde zijnde wettelijke regeling, die een verzoeker die aan een ernstige ziekte lijdt mogelijkerwijs ondergaat in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, het gevolg zijn van het ontbreken van adequate behandeling in dat land, zonder dat hem medische zorg opzettelijk wordt geweigerd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41; HvJ 24 april 2018, C-353/16, M.P., § 51).

Het HvJ hecht belang aan het feit dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, sub b) van de richtlijn 2011/95/EU *“moet voortvloeien uit de gedragingen van derden”* of nog dat *“de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen”* door toedoen van de actoren bedoeld in artikel 6 van de richtlijn 2011/95/EU (omgezet in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet) (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, § 33 en § 35).

De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft bijgevolg betrekking op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld”*. De uitlegging van dit begrip vereist dus dat het risico waaraan de asielzoeker in zijn land wordt blootgesteld, specifiek van aard is. Tevens dient het risico betrekking te hebben *“op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 32).

5.3.2. Na lezing van het administratief dossier treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat zij bij een terugkeer naar Algerije een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade daar er geen geloof kan gehecht worden aan het voorgehouden vluchtrelaas. In de bestreden beslissing wordt op goede gronden gemotiveerd dat:

- de verzoekende partij reeds twee jaar in België verblijft, maar niet onmiddellijk een verzoek om internationale bescherming ingediend heeft. Daar ze geen verschoningsgrond heeft voor haar gedrag ondermijnt dit de ernst van haar voorgehouden vrees.
- de verzoekende partij op 10 mei 2022 twee documenten ondertekend heeft waaruit blijkt dat ze afstand wilde doen van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, terwijl haar schuldeisers haar reeds sinds 2016 zouden zoeken waardoor dit element wederom de ernst van haar voorgehouden vrees ondermijnt.
- haar houding in de verschillende Europese landen alwaar ze een verzoek om internationale bescherming ingediend heeft wijst geenszins op een nood aan internationale bescherming.
- de verzoekende partij nog steeds contact heeft met haar familie terwijl haar schoonbroer haar voornaamste schuldeiser is en haar zus die met hem getrouwd is, eveneens nog contact heeft met de verzoekende partij.

- het weinig aannemelijk is dat haar schuldeisers haar tussen 2016 en 2018 bedreigd zouden hebben, en haar daarna niet meer gecontacteerd zouden hebben.
- haar bewering dat ze bij een terugkeer naar Algerije door haar schuldeisers gedood zou worden is louter hypothetisch en wordt niet gestaafd door concrete gebeurtenissen of documenten.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, die steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van haar vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt de verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft. Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, dient de Raad na lezing van het verzoekschrift immers vast te stellen dat de verzoekende partij niet aantoonbaar dat de motivering van de commissaris-generaal verkeerd is. De verzoekende partij komt in wezen immers niet verder dan het louter volharden in en herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen, en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij dan ook niet vermag voormelde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

Blijkens hetgeen terecht gesteld wordt in het niet-betwiste feitenrelaas heeft de verzoekende partij na aankomst in het Rijk niet onmiddellijk en spontaan een verzoek om internationale bescherming ingediend. De verzoekende partij wachtte maar liefst twee jaar alvorens dit op 11 januari 2023 te doen. Redelijkervijze kan nochtans worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst op in het Rijk of kort daarna, van wanneer zij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat de verzoekende partij naliel dit te doen en maar liefst twee jaar wachtte alvorens zulk verzoek in te dienen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in haar hoofde en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor haar algehele geloofwaardigheid. De verschoningen die zij voor het extreem lange talmen aanreikte, volstaan geenszins. Immers haalt de verzoekende partij aan dat ze bedreigd wordt doordat ze haar schuld niet terugbetaalde, en daarom wou werken om een inkomen te verwerven zodat ze haar schuld kon terugbetalen, doch kiest ze ervoor om in de illegaliteit te vertoeven. Dit klemmt des te meer daar ze in andere Europese lidstaten eveneens een verzoek om internationale bescherming opgestart heeft, maar de afloop ervan niet afgewacht heeft. Bovendien, indien de verzoekende partij daadwerkelijk bedreigd werd, dan had het ook geen zin om de Griekse autoriteiten te misleiden door een andere naam en nationaliteit mee te delen. Ondanks het gegeven dat de verzoekende partij erkent in andere landen een verzoek tot internationale bescherming te hebben ingediend en andere gegevens te hebben meegedeeld doet dit geen afbreuk aan het feit dat haar eigen houding geenszins wijst op een nood aan internationale bescherming. Het gedrag van de verzoekende partij is een indicatie dat zij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relativeert als dusdanig de ernst en geloofwaardigheid van de door haar geschetste problemen.

Het louter herhalen van haar verklaringen kan niet volstaan om aan te tonen dat de verzoekende partij in Algerije werkelijk een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt bij een terugkeer naar Algerije. Evenmin kan het verwijzen naar algemene informatie over de actoren van bescherming in Algerije volstaan om een dergelijke nood aannemelijk te maken. Het reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft hierover in gebreke.

In het verzoekschrift betoogt de verzoekende partij dat ze concrete verklaringen afgelegd heeft in verband met de lening en de personen van wie ze het geld geleend heeft. De verzoekende partij kan geenszins gevolgd worden. Vooreerst blijkt uit haar verklaringen dat ze van meerdere familieleden en vrienden geleend heeft, doch vermeldt ze enkel *in concreto* haar schoonbroer. Voor het overige laat ze na te preciseren van wie ze geld geleend heeft. Ze verwijst slechts in algemene termen naar "vrienden" en "familie". (NPO, p.8). Wanneer later tijdens het persoonlijk onderhoud de protection officer vraagt wat de namen van deze personen zijn, geeft ze drie voornamen op. Pas als de protection officer vraagt of er nog personen geweest, geeft ze naam van haar schoonbroer op (NPO, p.10). Met betrekking tot de ontvangen bedreigingen kan ze ook niet preciseren hoeveel keer ze bedreigd werd, daar dit te lang geleden zou geweest zijn. Wel zou het meermaals geweest zijn en via sociale media ofwel via mensen en via haar broer en zus (NPO, p.9). De verklaringen van de verzoekende partij omtrent haar

voorgehouden problemen in Algerije zijn bijzonder vaag, weinig doorleefd wat verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar voorgehouden problemen in Algerije.

Voorts wordt opgemerkt dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten verzoeker het vluchtelingenstatuut en subsidiaire beschermingsstatuut te weigeren.

Alles samen genomen, acht de Raad het geheel van de voorgaande bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat er bij terugkeer naar Algerije in haren hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan niet in aanmerking worden genomen.

5.4. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in Algerije actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van de verzoekende partij geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord in de aanwezigheid van een tolk Arabisch. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en kon zij zich laten bijstaan door een advocaat. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan de verzoekende partij niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

**Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. RYCKASEYS